

SEZGİN KAYMAZ • Lucky

SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. Hacettepe Üniversitesi İngilizce Dilbilimi Bölümü'nü, Türkçe dersini veremediği için son sınıftan terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Kitabın yayımlandığı tarih itibarıyla Türkiye Voleybol Federasyonu'nda koordinatör olarak çalışıyordu. Romanları (hepsi İletişim'den): *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Mısafır* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Ateş Camma Yapışsın* (2008), *Kün* (2013). Hikâyeleri: *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007).

sezgin.kaymaz@gmail.com

İletişim Yayınları 644 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 92

ISBN-13: 978-975-470-825-7

© 2000 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1-4. BASKI 2000-2009, İstanbul

5. BASKI 2013, İstanbul

KAPAK Fatoş Gencosman

UYGULAMA Hüsnu Abbas

DÜZELTİ Serap Yeğen

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Lucky

*Söyleşip insanla bir insan gibi
Günbegün olmuştu şöhret sâhibi...*

MEVLÂNÂ

İsmi, ‘Şanslı’ anlamına geliyordu. Kara, yağlı kayış gibi bir Doberman’dı Lucky. Son sahibi Taksici Osman’ın ifadesiyle, ‘sahip olmayan pişman, sahip olan çok pişman’ bir köpekti. Puşt-tu, dalavereciydi, uçkâğıtçıydı, yılan ruhluymdu. İspiyoncu ve yalancıydı, şerefsiz ve haysiyetsizdi.

‘O zaman bana niye veriyorsun Osman Bey?’ diye sordu, gazete ilanıyla köpek satın almaya gelen Kemalettin. ‘Bana ne rezin var yaa?.. Biz buraya, adam gibi bi köpek satın almaya geldik. Allah Allah!’ Yan gözle, çışten yeni gelen, taksi durağı-nın içindeki elektrik sobasına kıcını dönmüş, belini-böğrünü ısıtmakta olan Lucky’ye âdeta nefretle baktı.

Taksici Osman, muhatabına hak vererek sırttı ve, ‘Abi, ben satmıyom ki, hediye ediyom,’ dedi.

Kemalettin, Lucky’ye bir daha baktı, eliyle şöyle bir dizine vurdu ve, ‘Hayır, fena köpek de değilmış aslında... naapsak ki?’ dedi.

Lucky, açık kıcını Kemalettin’e dönüp seslice yellendi.

‘Üff! Vay yaramaz! Kötü koktu bee!’

Osman, kendini, eliyle yüzünün önünde yelpaze yaparak hoş râyihâyı dağıtmaya çalışan Kemalettin’e açıklama yapmak zorunda hissetti.

'Tavuk!'

Kemalettin, kokuyu sanki yutmuş gibi suratını ekşitti.

'Nasıl?'

'Tavuk diyom... Bu tavuk yediği zaman, sıncıyaya kadar zart zart salar hep! Biz evde hiç tavuk vermiyoz ama, burda arkadaşlar biraz fazla sevdikleri için... ne dese yapıyolar!'

Durağın kapısı açılıp da, iki taksici soğuk kış havasıyla beraber içeriye girince, fermante olmuş tavuk kokusu biraz hafifler gibi oldu. Lucky; 'Selamünaleyküm' diyen adamların üstüne atladı, yıldı, sırnaştı. Bir ona gitti, bir ona gitti. Durağın sakinlerinin Lucky'yi çok sevdikleri, daha ilk geldiği andan itibaren Kemalettin'in gözünden kaçmamıştı. Hayvan, durağın maskotundan öte bir şeydi. Âdetâ, buradaki koca koca adamların, evlilik dışı çocuğu gibiydi. O onları yalıyor, onlar onu öpüp ısırıyorlardı. Her nazını, her kahrını çekiyorlardı. Hatta, gene Kemalettin'in dikkatinden kaçmamıştı; Lucky'nin çışı geldiğinde, onu tasmasını takip çışe götürebilmek için, üç-dört kişi aralarında itişip kakışmış, sonunda ihale, içlerinde en kabadayı olanına kalmıştı. O hıyar da, pos bıyıklarından, koca göbeğinden utanmamış, Lucky'nin tasmasını, iyi bir bok yiyormuş gibi tutmuş, kırta kırta, göt ata ata yürüyen hayvanı, cadde cadde gezdirip, sırta sırta işletmeye götürmüştü.

Lucky, Allah'ı var, güzel köpekti. Nefis bir fiziği, fıldır fıldır elâ gözleri vardı. Bir de üstelik, beleşti.

'Yav Osman Bey... Osmancım... ne diyorduk en son?'

Taksici Osman, Kemalettin'e baktı. 'Abi...' dedi. '...valla, işte köpek burda... bak... beğenirsen, almak istersen konuşuruz...'

Kemalettin, Osman'ın karar değiştirmiş olabileceğinden, köpeği bedavaya kaptırmak istemeyebileceğinden korktu. 'Neyi konuşacağız canım?' diye sordu. '...ben alıcıyım... alıcı olmasam, taa Batıkent'ten kalkıp da Cinnah'a gelmezdim... sen ne dediydin demin?'

'Tavuk yedirmiyecen diyodum... adam sıçsa öyle kokmaz!'

'Yok, onu demiyorum... o tamam da... hediye mi dediydin, bi şey dediydin?'

Osman, önüne gelip, burnunu apış arasına sokarak gözlerinin içine bakan Lucky'nin kafasını okşadı. 'Çek kız! Zilli!' Kemalettin'e döndü. '...abi, işte, dediğim gibi... hediye edecem ama şartlarım var...' Lucky, sivri burnuyla Osman'ın torbalarına sertçe vurdu. '...anam! Kız dur la!.. Böyle işte... görüyorsun... kıskancından çatlar...' Sırıttı. '...şimdi ben onla ilgilenmiyom da senle konuşuyom ya... geberiyom hırsından... anam avradım olsun, yeni evlileri birbirinden ayırır... öyle namussuz bu... kız, dur dedim!'

Kemalettin, canı sıkın duruyordu. Birdenbire tadı kaçmış gibiydi. Eğilip, durağın ortasına kadar sündü, Lucky'nin kısıcık kuyruğunun altına baktı.

'Yav bu dışıymış?' dedi hayretle. Gülüşerek; 'Hee... gancık gancık,' diyen öteki taksicilere ters ters baktı. 'Hadi ben neyse de... eşim, hayatta sokmaz diş köpeği eve... hay Allah... telefonda söyleseydin keşke Osman! Bunlar, biliyosun, yılın belli zamanlarında âdet görürler... Biz evde bakacağız neticede... Her tarafa damlatıcak, damlattığımı yalıycak, ondan sonra o di- liyle gelip bizi yalıycak... biliyosundur... kötü de kokarmış!'

Osman, Lucky'yi iki eliyle birden sertçe itti. Sahibinden yüz bulamayan it, öteki taksicilere koştı.

'Abi, ne bileyim ben?.. Sen bana sormadın ki!..' Başı yerde, kıcı havada, domalmış, iş arkadaşlarının ayakkabı bağcıklarını çekiştiren köpeğin ardını işaret etti. '.. aha, tabak gibi ortada... yarım saatten beri daha yeni mi görüyon?'

Kemalettin, kayınpederinin, eve köpek alsınlar diye, eşine doğum günü hediyesi olarak verdiği ve o an için kendi uhdesinde ırzına geçilmeyi bekleyen bin doları düşündü.

'Neyse canım...' dedi. '...dişi-mişi... o da köpek, eşimin iste- diği gibi de Doberman üstelik..' Sıkıntıyla iç çekip, elini beline götürerek cep telefonunu çıkardı. 'Ben gene de, her ihtimâle karşı evi bi arıyayım...' dönüp Osman'a baktı, güldü. '..bilsin ki, sonradan problem çıkmasın... di mi?'

Osman, 'Ara ara,' dedi, sonra da Kemalettin'in üstüne atlıyor- muş gibi yanından geçip, domalmış, bir diş atacağım diye yırtı- nıp duran Lucky'nin beline sarıldı. Hayvan, gerisinden böyle

bir saldırı beklemiyordu. Kündeyi yememek için, ayakkabısını kurtarmaya çalışan öteki taksicilerden ilk gözüne kestirdiğinin bacağına sarıldı. Arkasından asılıp duran sahibine gücünün yetmeyeceğini de anlayınca, bu defa, dizine sarıldığı adamın deri montuna dişlerini geçirerek yerini sağlama aldı. Taksici; 'Bırak gız!' diye bağıırken, Osman asılmaya devam etti, deri mont, 'Cart' diye yırtıldı. Osman altta, Lucky üstte, sırtüstü durağın ortasına yuvarlandılar. Lucky, kıvrak bir bel hareketiyle kurtuldu kurt kapanından, 'Ananı avradını...' diye söven yırtık montlu adama hırlayıp, elektrik sobasının yanına uzandı, koparttığı deri parçasını ağzında gevelemeye başladı.

Kemalettin, 'Len Osman... oğlum, al şunu şu gancığın ağzından da bari gidip ayakkabıcıya diktirelim,' diyen adamın yanından müsaade isteyerek geçti, durağın park yerine çıktı. Yapacağı konuşmaya şahit olurlar korkusuyla, önce durağın kapısını sıkıca kapattı, sonra da etraftakilerin anten taksalar işitemeyecekleri bir mesafeye açıldı. Dudaklarını şehvetle yalayarak, karısının cebini tuşladı. 'Bin dolar yaa!' diye düşünüyordu. 'Bi sıçık it için bin dolar! Beleşini bulmuşum, yedirir miyim o parayı elin pet şopçusuna?' Doğrusu, o bin doların her bir sentinde gözü vardı ilk baştan beri. Ne olursa olsun pazarlık yapacak, on dolar, on beş dolar cebe indirecekti ama böyle bir mucize aklının ucundan bile geçmemişti. Değil dişi, ibne bile olsa alacaktı Lucky'yi. 'Bulmuşum bu fırsatı! Sıçarım âdet kanamasına! Banane! Ben mi temizliycem?' Durağın camkânından içeriye bir göz attı. Ortalık henüz durulmamıştı. Bu defa da Taksici Osman tespîh tanelerini arar gibi domalmış, arkadaşının ceket parçasını geven Lucky'den, arta kalan salyalı ve diş delikli kısmı kurtarmaya çalışıyordu. 'Alimallah, benim ceketlere böyle bi şey yapacak!' Karısı telefonu açınca, hemen elindeki aletin üstüne yumularak konuşmaya başladı. 'Canooş...' Sesini, elinden geldiğince düşük oktavda tutuyordu. '...müjdemî isterim... evvet... buldum... aynen... üff! Hem de ne Doberman biliyo musun?.. Sîmsiyah!.. Yağlı kayış!.. Görsen, bayılırsın... para mı?..' Kara kışın soğuşuna rağmen, alnında biriken teri sildi. '...yetti canım... tam geldi... hı... bin

dolar... ama, çingene pazarlığıyla yani...' Telefonu öbür eline alıp, terini bir daha sildi. '...ilk başta bin sekiz yüz dolardan açtı herif kapıyı... kendisi şeyden... yurtdışından getirtmiş...' Taksi durağına baktı, Osman deriyi kurtarmış, bu defa da kendini Lucky'den kurtarmak için içerdeki bankın üzerine çıkmıştı. Lucky, ritmik bir inatla sıcıyor, Osman'ın taa başının üzerine kadar kaldırdığı ceket paçavrasını havaya dış atarak geri almaya çalışıyordu. '...yok yaa... ne pet şopu yaa?.. Onların yanına bile yaklaşılmıyo... ağzımı açan, üç bin dolar, dört bin dolardan açıyo...' Sesini biraz fazlaca yükselttiğini düşünerek, kafasını kısıtı, boynunu içine çekti. '...pedi?.. Ne?.. Pedigri mi?.. O ne oluyo?.. Ne? şecere mi?.. O ne peki?' Canı sıkkın, dudak büktü, suratı kızardı, yüzüne bir umutsuzluk çöktü. '...yani... bilmiyorum var mı?.. Neticede, bu aldığım adam, köpek ticareti yapan biri değil... bilmem ki şeceresi var mıdır... sormadım, ama sorarım...' Morali çok bozulmuştu. Bin dolar, bir boktan soyağacı belgesi yok diye kanatlanıp uçmak üzereydi. Neydi ki o belge? Nasıl bir şeydi? Bir matbaaya gidilip, şöyle nikah davetiyesi gibi bir şey bastırılsa? '...ha aşkım?.. Tamam canoş... sorucam tabii... pedigri yoksa hayatta almam... Bûsee... yalnız şöyle bi şey var... köpeğimiz dişi... ha?.. Aman noolacak, kısırlaştırırız olur biter yaa... çok tatlı ama... tamam... söz... kısırlaştırırız canım... bizzat ben götürürüm veterinere... eve gelmeden mi?.. Yaa daha yavru bu yaa... ne bileyim?.. Yedi, bilemedin sekiz aylıktır... büyüsün, kanasın, kısırlaştırırız... tamam... oldu... şecere... tamam... alırım ben ne lazımsa... öpüyorum...' Telefonu kapatıp etrafına bakındı. Kimsenin kendisini duymadığına kanaat getirince rahatladı. 'Bu pezevenkler birbirine bağlı olur. Biri duysa bin doları gözden çıkarttığımızı, hemen yetiştirir sahibine!' Taksilerin park yerini sokaktan ayıran alçak demir parmaklığı geçti, durağa doğru ilerlemeye başladı. Dışardan bakılınca, Taksici Osman'ın ve diğer iki taksicinin belden yukarısı görünüyordu. Tantana bitmiş gibi bir halleri vardı. Lucky de bir köşeye sinmiş olmalıydı. Osman'ın, omzunun gerisine dönüp de, arayan gözlerle kendisine baktığını görünce çok uzaktan geliyormuş da Os-

man hasretiyle yanıp tutuşuyormuş gibi sevinçle el salladı. Ayıp olmasın diye Osman da ona salladı.

Durağın kapısını açıp girdi. Tahmin ettiği gibi, Lucky, yerde uzanmış yatıyordu. Yalnız, etrafında bir su birikintisi vardı. Ceketini parçalanan adam, elindeki delik deşik olmuş yamaya, onu neresine yamayacağını düşünerek bön bön bakıyordu.

Osman, Kemalettin'in yüzünün güldüğünü görünce, karısıyla meseleyi hallettiğini anladı.

'Yenge ses etmedi heralde?' diye sordu. Sonra da cevap beklemeden dönüp, ceketini parçalanan arkadaşına çıktı: 'La Selahattin... Ver la şu çaputu şu koduğuma! Ben sana 'tamir ettirmesi benden' demedim mi aslanım?' Selahattin, Osman'a kararsız kararsız baktı, ondan sonra da, elindeki deri parçasını, taş atar gibi attı Lucky'nin kafasına. Deri kumaş, tam isabet, Lucky'nin alnının çatına oturdu ama Lucky'de en küçük bir sevinç belirtisi görülmedi. Hatta, bilhassa yaparmış gibi kımlıtsız kaldı hayvan. Böylece, siyah deri ceketin siyah parçası, inatçı Doberman'ın tabanca sivrisi kafasının üzerinde, gözlerini de örten bir eşarp gibi durmaya başladı. 'Abi görüyon mu la?' dedi Osman, Kemalettin'e dönerek. '...şerefsiz la bu... elinden zorla aldık diye oturdu, yere işedi ondan sonra da bize eziyet olsun diye işemiğinin üstüne yattı pezevenk! ... şimdi de veriyoz, almyo!..'

Kemalettin; 'İyi,' diye düşündü. '...bizim Bûse'nin iki günde hevesi geçer, ben de bu iti bin dolara başka bi salağa okuturum. Banane lan! Cennet canıma minnet!' Osman'a anlayışla baktı. 'Olsun canım...' dedi, '...ben şimdiden sevdim Laki'yi... Lakiii...' Lucky'ye dönüp, başparmağını bozuk para sayıyormuş gibi oynatarak yanına çağırdı. '...gel kızım bakiim buraya... küstün mü sen yaa?'

Lucky, eşarabının altından, tanımadığı bu sese, kulaklarını oynatarak karşılık verdi, sonra da bamyaya kadar kalmış kuyruğunu salladı. Sağa sola sidik sıçradı, elektrik sobasının tellerine de değen amonyaklı sıvı 'ciss' diye ses çıkardı. 'Bak Osman...' dedi Kemalettin. '...sevdi beni... nasıl kuyruk sallıyor bak!'

Osman; 'siktir et' der gibi bir el hareketi yaptı. 'Kuyruk sal-

lamasa şaşardım...' dedi. '... bu var ya bu... valla eve hırsız girse, hırsızlan işbirliği yapar la, 'ben sana paraların yerini gösteriyim, sen de bana buzdolabının kapağını açiver' der... öyle bi alçak köpek bu!'

Kemalettin, sahte sahte güldü. Beri taraftan, gözcüyle Lucky'ye bakmayı sürdürüyordu. Hayvanın, çok özel bir çaba göstererek o deri eşarbi kafasının üstünde düşürmeden durdurması hoşuna gitmişti. 'Canı sağolsun onun...' dedi. '...di mi kızım?.. Her neyse... eşimi aradım, tamam... mesele kalmadı... sence de tamamsa?..'

Selahattin, dışardan cama vurulup müşteri geldiğinin haber verilmesi üzerine ayaklandı. Lucky'nin önünden geçerken, daha önceden canı yanmış olacak; 'Hoşt a..na goduğum!' deyip hayvana gözdağı verdi. Lucky, adamı sallamadı bile. Put gibi oturmaya devam etti.

'Valla bence de tamam abi...' dedi Osman. '...yalnız, tabii isterim köpek sana gitsin, iyi bi ailenin yanına yerleşsin ama, demin de dedim, şartımı kabul edecek olursan yani...'

Yüreğinin derinliklerinde bin doların sıcaklığını hisseden Kemalettin, canlı canlı kafa salladı. 'Ayıbettin Osman!' dedi coşkuyla. 'Aramızda şartın şurtun lafı mı olur? Buyur... söyle...'

Osman, lafa nereden başlaması gerektiğini kestiremiyormuş gibi ayağa kalktı, pantolonunun ağını düzeltti, takımlarını yerleştirdi. 'Bak la bak... kahpedeki inadı görüyon mu? Bak hâlâ kafayı kıpırdatmıyo...' Kemalettin'e dönüp oturdu. '...şimdi abi... bizim hanım... Aysel... bu ite hasta tamam mı?.. Ama, bu hastalığın en büyük mikrobu da gene bu it... şimdi...' Üst du-dağını yalayıp, ceketinin yan cebinden sigara paketini çıkardı. Kemalettin'e tuttu, onun istemediğini görünce, öteki arkadaşına tuttu. 'Yok, yeni attım,' dedi öbürü. Osman, sigarasını yak-tı, dertli dertli iki firt çekti. '...mikrop bu... hasta da bizim hanım...' Kendi vicdanına soruyormuş gibi dönüp sordu Kemalettin'e, 'Sen olsan naapardın abi?.. Mikrobu mu yok ederdin, hastayı mı?'

Kemalettin tam cevap vereceği anda, öteki taksici lafa karış-

tı: 'Hastayı hastayı... he he he!' Kemalettin'e göz kırparak, dişsiz ağzını sağa sola lastik gibi sündürdü.

'Yok canım,' dedi Kemalettin.

Taksici Osman, arkadaşına bozuk bozuk baktı. 'La Ender!.. Başlatma la şimdi!'

Lucky, başındaki örtüyü milim kaydırmadan, yere yayılıp gitmiş sidiğinin üzerinde sağ yanına döndü. Orayı adamakıllı suya banıp, kısa tüyelerine yedirdikten sonra, aynı maharetle sol yanını da ıslattı. Geriye bir tek kafası kalıyordu ama herhalde artık o kadar da değildi yani.

'Ba ba ba...' diyerek Lucky'yi gösterdi Ender. '...ba naapıyo ba...'

Taksici Osman omuz silkti. 'Puşt abi!' dedi Kemalettin'e. '...ben sana dedim... silme puşt!'

'Hıı,' dedi Kemalettin, sabırsızca. '...çok kerata hakkaten de...' İçinden; 'Hastir lan!' diyordu. 'Hayvanı eğitmeyin, bulduğu yere tabii işer...' Osman'a bakıp, anlayışlı bir baba gibi gülmüsedti. 'Zaten bu Dobermanlar çok akıllı olurmuş. Bunlar...' 'Fazla reklam yapma!' diye kızdı içinden kendine. 'Havaya girecek herif, ondan sonra da; sarhoştum aydım, ben bu işten caydım...' Öksürüp genzini temizledi. '...evet... bunlar çok akıllı olmakla birlikte, çok da zor eğitilirmiş yani... tabii, zaman meselesi... Sen gece gündüz direksiyon sallıyosun, yenge evde tek başına, akşama kadar çocuklar bi taraftan... çocuk var mıydı Osmancım?

'Var abi.'

'Kaç tane?'

'İki kız, ellerinden öper...'

'Allah bağışlasın...' 'Oha!' diye geçirdi içinden. 'Hiç mi boş durmadınız lan?' Uzanıp, Osman'ın düşük omuzlarına dostça dokundu, sıktı. 'Valla elinizi çabuk tutmuşsunuz Osmancım... Yaş kaç allasen?'

Ender, ayağa kalktı. Durağın dışına baktı şöyle bir. 'Al sen Laki'yi gardaş...' dedi. 'Allahımı inkâr ediyim, benim böyle kopeğim olacak, gariyi gorum gapı dışarı, bunu da alırım goynuma!'

Lucky'nin neşeli neşeli kuyruk sallamaya başlaması, Kema-

lettin'in gözünden kaçmadı, Ender'e; 'Yok canım! Daha neler?' der gibisine sırttı.

'La Ender... bi rahat ver la!'

Ender, sırtındaki kazağı göbeğinin üstüne kadar sıyırıp, pantolonunu başparmakları yardımıyla vücudundan ayırdı, sarkmış gömleğini içine tıktı.

'Gidiyom lan zaten...' Durağın kapısına elini uzattığı anda durdu, geri döndü. Yerde, kendi sidığının rutubetine ve râyihâsına bulanmış yatan Lucky'ye sevgiyle baktı. Güldü. Yanına kadar gitti, yere eğildi. Hayvan, başucuna gelenin kimliğini belirlemek için, eşarbin altından havayı kokladı. Bamyaya kadar kuyruk gene sallanmaya başladı. 'Gızııım... gidiyon mu seenen?' Adamın sesi bayağı hisli çıkmıştı. Kemalettin, Taksici Osman'a bakıp, üzölmüş gibi yaparak dudak büktü. Taksici Osman'ın ise epeyce üzgün olduğunu fark edip paniğe kapıldı. 'Gızııım... aç yüzünü kızımı... ela gozlerinlen bana bi bak gızııım...'

'Yok artık!' diye düşündü Kemalettin ama çok yanlış düşünüyordu. Lucky, son derece mâhir bir kafa darbesiyle, başındaki eşarbi, gözleri görülecek kadar yukarı attırırvermişti. Fıldır fıldır iki tane elâyı pörtletecek kadar iri iri açmış, kendisine sevgi gösteren adama bakıyordu. Çok şaşırılmıştı Kemalettin, ama onu daha çok şaşıratan, Taksici Osman'la öteki hıyarın, bu durumu gayet adi bir olay gibi, kolayca kabullenivermeleriydi. 'Hayal gördüm galiba... alt tarafı köpek be!.. Kafa sallayacağı tuttu, Ender'in de 'kafanı aç' diyeceği tuttu, o ona denk geldi, o da ona denk geldi, biz de burda Stefan Kuntz romanı yazdık kendi kendimize... Stefan Hemingvey miydi yaa?'

Ender, Lucky'yi burnundan öptü, Lucky de onun ağzının içini yaladı. Kemalettin, suratını tiksintiyle buruşturdu.

'Gene gel, e mi gızım?'

Lucky, bir Kemalettin'e, bir Ender'e, dönüp dönüp bakmaya başladı. Sanki, 'Yeni patronuma sor' der gibiydi. Kemalettin, kendi kendine güldü, omuz silkti, içinden, 'Yok deve!' falan dedi.

Ender, burnunu çekerek çıktı duraktan. Aynı anda da Lucky, az öncekinin ters istikâmetinde bir mâhir hareket daha yaptı ve eşarbını yeniden yüzüne örttü. Kemalettin'in aklı başından gitti.